

Συρεάτικη Ιστορία

λογική πραγματείας, με πλήθος παραπομπών και Πατερικήν κατοχύρωσιν, διὰ τῆς ὁποίας βεβαιούνται ἡ ὄρθδης καὶ τὸ δέον τῆς ἀπονεμόμενῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τιμῆς εἰς τοὺς Ἀγίους καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σχετικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἀγίων Λειψάνων τῶν.

Συνάρτησις δὲ πρὸς τὰ ἀνωτέρω εἶναι καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς πρεσβείας τῶν Ἀγίων, ἡ ὁποία ἀναδεικνύεται ὑπὸ τοῦ σ. διὰ σειρᾶς Βιβλικῶν καὶ Πατερικῶν μαρτυριῶν. Οὕτω λοιπὸν φράσσονται τὰ ἀπύλωτα ἀσεβῆ στόματα τῶν αἱρετικῶν καὶ δισφωτίζονται περισσότερον οἱ Χριστιανοί, διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὰ μεταδίδουν πρὸς οἰκοδομήν τῆς Ἐκκλησίας καὶ βοήθειαν τῶν πιστῶν, εἴτε ζώντες εἴτε καὶ μετὰ τὴν ἀγίαν ἐκδημίαν τῶν πρὸς τὸν Κύριόν των.

Εἰς τὰς ἔκατον σελίδας τῆς ἡ ἐν λόγῳ μελέτη συγκεντρώνει ὅλην σχέδον τὴν περὶ τοῦ θέματος Ὁρθόδοξου γραμματείαν καὶ οὕτω καθίσταται ἐπαγγών καὶ προσιτὸν ἀνάγνωσμα εἰς τὸν μέσον πιστὸν πρὸς οἰκοδομήν. "Ἄξιος ὁ μισθός τοῦ καλοῦ φίλου θεολόγου.

ΤΑ ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΩΝ...

ΟΜΙΚΑ θέματα δὲν ἔχουν ἀρμοδιότητα οἱ Α.Δ. νὰ πραγματευθοῦν. 'Αλλὰ τὸ εἰς ἔξαρσιν ἐνδιαφέροντος εὐρισκόμενον πρόβλημα τῶν μεταμοσχεύσεων καρδίας καὶ τῶν ἄλλων ὄργάνων, εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ θρησκευτικὸν καὶ ἡθικόν. Καὶ ὁ γνω-

στὸς ποινικολόγος τῆς Θεσσαλονίκης κ. Στ. Κότσιανος μᾶς ἀπέστειλε τὴν μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον μελέτην του, διὰ νὸν ἐκφέρωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν γνώμην μας.

Είναι γνωστὸν διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη δὲν ἔξεφράσθη ἐπισήμως, τηρεῖ στάσιν ἐπιφυλακτικὴν καὶ ἑκ τοῦτης ὄψεως φαίνεται διὰ οὔτε ἀποδοκιμάζει, οὔτε ἐπιδοκιμάζει τὰς μεταμοσχεύσεις καρδίας. 'Ο Προτεσταντισμὸς καὶ ὁ Ρωμαιοκαθολικισμός, ως πρακτικαὶ καὶ ἐγκοσμιοκρατικαὶ ὄργανώσεις, μᾶλλον ἐπιδοκιμάζουν.

'Η ἐπιφυλακτικότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι δεσμός δεδομένον, παρ' ὅτι, ὁ ἐκπρωτωπόν τὴν Ἀρχιεπισκοπήν 'Αθηνῶν εἰς «Συμπόσιον ἐπὶ τὸν μεταμοσχεύστων» τὸ 1969. Αρχιμ. π. Μελέτιος Καλαμαρᾶς εἶπε: «Συνιστώμεν μὲ δῆλην μας τὴν φυσὴν εἰς δῆλους νὸν κάνουν τὰ σώματά των πηγὴ παρρησίας ἔνωπον τοῦ Θεοῦ διαθέτοντάς το διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων». Βεβαίως ἡ ἀποφίησις αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ καὶ θέσιν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ποιὸν νὰ ἐκφράζῃ τὴν γνώμην τῆς τότε 'Ιερᾶς Συνόδου.

Τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ διόποιον δύναται νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὴν στάσιν τῆς, εἶναι: «τὴν ἐπιθυμίαν ἔχω εἰς τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἰναι» (Φιλ. 1, 23). Δηλαδὴ δὲ πιστὸς συνέχεται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Χριστόν, ἀφοῦ «οὐκ ἔχει ὅδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητεῖ». ('Ἐβρ. 13, 14). 'Η παρούσα ζωὴ διὰ τὸν Χριστιανὸν, ἀποτελεῖ τὸ χρονικὸν πλαίσιον ἐντὸς τοῦ διόποιον πραγματοποιεῖ. Ἐνα δασκάως σκοπόν: τὴν μετάνοιάν του καὶ φυσικὰ τὴν τελειοποίησίν του. 'Η παρούσα ζωὴ διὰ τὸν Χριστιανὸν δὲν εἶναι αὐτοσκοτός καὶ οὔτε ἀγάπθι τι εἶναι, εἰμὴ μόνον εὐκαιρία καὶ δυνατότης ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τῆς τελειοποίησεως, διὰ τῆς θελήσεως του καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καὶ «κασάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κύριῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι». ('Ἀποκ. 14, 13).

Μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν Χριστιανὸν ὃς ἀποθνήσκοντας καὶ ἐπιθυμούντας νὰ παραμείνουν εἰς τὴν γῆν παντὶ τρόπῳ, διατηρούστα τὸ τέλος καθορίζει ὁ Θεός.

Δύο ἔτοιμοβάντοι εἰς μίσον κλινικὴν ἐντὸς ἐνὸς δωματίου. 'Ο ένας 60 ἑτάν καὶ ὁ ἄλλος τριάκοντα. Γνωστοὶ μεταξύ των καὶ Χριστιανοὶ μὲ φόδον καὶ ἀγάπην Θεοῦ, ζήσαντες μὲ ἐπιμέλειαν, ἔξομολογήθησαν, μετέλασθον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἥρεμοι καὶ μὲ πόθον τοῦ «ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἰναι», ἀναμένουν τὸν ἕγγελόν των νὰ τοὺς πάρῃ τὴν φυσὴν.

Εἰσέρχεται ὁ συγγενὴς Ιατρός, δεξιοτέχνης εἰς τὰς μεταμοσχεύσεις, παρόντων καὶ τῶν συγγενῶν των, ἀμφοτέρων χριστιανικῶν ἀρχῶν. 'Ο γέρων οὐδεμίαν ἀπέιδα δέντρα ἔχει ἐπιβιώσεως. 'Ο νέος καὶ οὐτὸς τὸν ἀποθνήσκει ἀπὸ ἀνίστον νόσημα τῆς καρδίας, ἐνῷ εἶναι ἔγγαρος μὲ δύο τέκνα. Δύναται δῆμας νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν του 2 - 3 χρόνια, μεταμοσχευμένης τῆς καρδίας τοῦ γέροντος εἰς σύτον.

'Ο Ιατρὸς θέτει ὡμῶς τὸ δίλημμα. Μὲ μίαν ἐπέμβασιν παρατείνεται καὶ η ζωὴ τοῦ νεωτέρου, διλῶς θάνατος...

Τὸ ἐπεισόδιον ἡκούσαμεν μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ. Τί ἀπήντησαν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἀσθενεῖς δὲν γνωρίζουμεν καὶ τί τελικῶς ξύγιεν. «Ἐκαστος ὀνταγνώστης θὰ δώσῃ ἀσφαλῶς τὴν λύσιν ποὺ θὰ ἀντικατοπτρίζῃ τὴν πνευματικήν του κατάστασιν. Καὶ ἐδώ ἀκριβῶς εὑρίσκεται τὸ πρόβλημα.

'Ιδού διστί η Ἐκκλησία οὔτε ἐνίσχυε οὔτε ἀποδοκιμάζει τὴν χρῆσιν τῶν ἐσχάτων αὐτῶν μέσων, τῶν μεταμοσχεύσεων, διὸ τῶν ὅπων ἐκβιάζεται η διολογικὴ ζωὴ εἰς παράστασιν. Δι' αὐτὸν καὶ φρονούμεν, διὰ οὐδέποτε θὰ ἐκδηλωθῇ ἐπισήμως, ως εὐρισκόμενη μεταξὺ τῆς ζιώσεως ἐνὸς ἐντὸνου ἐσχάτολογικού πόθου καὶ μᾶς ποικιλίας ψυχοπνευματικῶν καταστάσεων, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὰ τέκνα τῆς.

'Εμπόδια εἰς τὴν ἐπιστήμην δὲν πρόκειται νὰ προβάλῃ, ἀλλ' οὔτε ποτὲ θὰ πανηγυρίσῃ διὰ τὰς δυνατότητας παρατάσεων τῆς ζωῆς. Χωρὶς νὰ ἀποδέχεται τὸ κλασσικόν: «δὸν οἱ θεοὶ φιλούσι θήνησκει νέος», κηρύσσει συνεχῶς: «Γρηγορεῖτε οὖν διὰ οὐκ οἴδατε ποία δύρα διὰ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται». (Ματ. 24, 44).

— Γιάνης — Φεβρουάριος 1976